

(L. Rasmussen) skal jeg bemærke, at naar han fremstiller det, som om Finansministeren har det haarde Hjerte, og siger, at han kun med et Hjertesuk gaar med til, at der ikke gives mere til de lavest-lønnede, end Forslaget foreskriver, saa er mit Hjerte sikkert lige saa blødt som det ærede Medlems; derimod er min Hjerne haardere end hans. Jeg vilde naturligvis ogsaa meget gerne yde saa meget som muligt til de lavest lønnede; men jeg bliver nødt til at tage min Forstand fangen og mener, at der af Statskassen ikke kan ydes alt, hvad et saa godt og blødt Hjerte som det ærede Medlems fra Fredericia kan komme til at forlange. Naar det ærede Medlem talte om, at man skulde yde meget mere til de lavest lønnede og knappe af for de højest lønnedes Vedkommende — et Forslag, som ganske vist, saa vidt jeg erindrer, de Konservative altid har modsat sig baade her i Tinget og ikke mindst i det andet Ting —, saa maa jeg fra et fiskalt Standpunkt svare, at Indtægten ved at knappe af paa de høje Lønninger er forholdsvis ringe, medens Udgiften ved at give mere i stigende Skala til de lavest lønnede er meget stor. Jeg tror heller ikke, man kan strække sig videre, end man nu efter mit Ændringsforslag vil komme til at gøre: at give 60 pCt. af deres Lønning til de lavest lønnede.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa forskellige Ændringer, som han kunde ønske foretaget i Forslagets almindelige Bestemmelser. Naar jeg har tilladt mig at forelægge Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, med de samme almindelige og principielle Bestemmelser som i Fjor, saa er det, fordi jeg har det Indtryk, at dette Forslag kunde man samles om, et Indtryk, som jo var rimeligt, siden man samlede om det i Fjor, og at det ogsaa kunde tiltrædes af Tjenestemændenes Organisationer; og vel har ogsaa disse under de Forhandlinger, som er førte med dem af Konseilspræsidenten og mig, bragt Forslag om saadanne mulige Ændringer frem, men man har fra begge Sider, fra Tjenestemændenes og fra Regeringens Side, haft det Indtryk, at ved at føre saadanne Ændringer ind i Forslaget vilde man komme ind paa en langvarig og ret pinlig Forhandling. Det afgørende er jo dog, at Rigsdagen bevilger disse meget høje Beløb til Tjenestemændene som Dyrctidstillæg og bevilger dem hurtigt, at de saa hurtigt kan komme til Udbetaling, og at der ikke opstaar agitatorisk Strid mellem Partierne om, hvem der vil give Tje-

nestemændene mest. Vi har fra alle Sider indenfor Regeringen været enige om, at en saadan ikke burde opstaa. Hvorledes det konservative Folkeparti i Landstinget vil stille sig overfor Forslaget, om det vil bruge det til en særlig Demonstration, ved man jo ikke; det er muligt, men jeg tvivler dog derom. Mit Skøn er stadig dette, at det konservative Folkepartis Repræsentanter i Folketinget ikke har nogen rigtig Mening om, hvorledes deres Partifæller i Landstinget vil stille sig. Jeg har faaet dette bekræftet ved Skattelovenes Behandling, idet jo Partiets Stilling ganske sikkert her var højst forskellig i de to Ting.

Jeg skal ikke blande mig i det Spørgsmaal, hvorvidt Forslaget burde eller ikke burde komme til Behandling her i Tinget i Dag. Jeg skal kun sige dette om Forslaget, at hvis man har Tid et Kvarters-tid eller saa til at sætte sig ind i det, vil det for normale Mennesker være tilstrækkeligt; jeg kan dog naturligvis ikke sige, at det vil være tilstrækkeligt for alle, men for normale Mennesker maa det være tilstrækkeligt; det hele drejer sig nemlig om en Ændring ved Forhøjelse af de Beløb, som blev bevilget i Fjor, og om Tal, som for almindelige Mennesker er meget lette at overse. Hvis det konservative Folkeparti som saadant ikke her kan tage Stilling til Lovforslaget, er det jo beklageligt; det er ogsaa beklageligt for Partiet, at det er saa vanskeligt at samle de mange Medlemmer, Partiet tæller, til et Møde her i Rigsdagen; saa vidt jeg ved, plejer de ikke at møde fuldtalligt til selve Tingets Møder, saa det er intet Under, at Partimøder ogsaa falder dem overmaade vanskeligt.

Jeg maa være enig med det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) i, at naar Folketinget bestemmer, at et Lovforslag skal behandles hurtigt, saa er dermed Rigsdagens Villie udtrykt, og med dette har Organisationerne intet at gøre. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valvkreds (Wulff) tillod sig at betvivle, at Organisationerne var enige med Regeringen i Lovforslaget i den foreliggende Affattelse. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem henter denne Tvivl. Konseilspræsidenten og jeg har i Dag haft den sidste Forhandling med Organisationerne, sikkert ikke den første, men den sidste, og denne endte med, at Organisationernes Repræsentanter i fuld Enighed tiltraadte Lovforslaget, saaledes som det foreligger, med den Ændring, jeg har bebudet. Det ærede Medlem er altsaa slet underrettet om denne Sag, ligesaa slet som han er un-